

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев II 784/10
23.06.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић и Виде Петровић-Шкоро, чланова већа, у радном спору тужиоца М.С. из Д., коју заступа В.Д., адвокат из Б., против туженог ГП П. из З., кога заступа Т.Ј., адвокат из Б., ради оцене законитости отказа уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. I 2728/09 од 18.06.2009. године, у седници одржаној 23.06.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. I 2728/09 од 18.06.2009. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Окружног суда у Београду Гж. I 2728/09 од 18.06.2009. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Четвртог општинског суда у Београду ПП. 1734/05 од 19.11.2008. године којом је: 1) поништено решење туженог бр. 14734 од 08.07.2005. године и тужени обавезан да тужиљу врати на рад; 2) обавезан тужени да тужиљи накнади штету у виду изгубљене зараде за период од августа 2005. до фебруара 2006. године, у месечним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате; 3) обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 112.080,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл.399. ЗПП ("Сл. гласник РС" бр. 125/04), који се примењује на основу чл. 55. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 111/09) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из чл.361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се у ревизији указује. Нижестепене пресуде су јасне, образложене и непротивречне. Садрже све разлоге о одлучним чињеницама.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била запослена код туженог на неодређено време, на радном месту спремачице у РЈ Б. м. у Д. Решењем туженог од 08.07.2005. године отказан јој је уговор о раду на основу чл. 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, због престанка потребе за њеним радом услед смањења обима посла. Исте послове код туженог, по уговорима о раду закљученим на неодређено време, обављале су и Ф.Ц. и С.Т. За период од 24.01.2005. до 24.12.2005. године тужени је ради обављања тих послова закључио уговор о раду на одређено време са Ј.В., а за период од 31.01.2005. до 25.11.2005. године – са М.М. Такође, Ј.Ч., која је раскинула радни однос са туженим 09.01.2001. године, поново је запослена 04.05.2006. године, ради обављања истих послова. У оцени резултата рада за тужиљу за 2004/2005 година наведено је да се тужиља не држи договора, да је пасивна и да излази с посла, при чему је на овом акту руком преправљен датум давања оцене и то оверено печатом предузећа. Висина штете због изгубљене зараде утврђена је према извештају туженог од 25.03.2008. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно закључили да је решење туженог, којим је тужиљи отказан уговор о раду, незаконито.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако за то постоји оправдани разлог који се односи на потребе послодавца – ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. Процедура која претходи отказу уговора о раду по овом основу прописана је одредбама чл. 153. до 160. овог закона.

Одредбом члана 90. Колективног уговора туженог од 11.04.2005. године, прописана је обавеза Управног одбора послодавца да донесе Програм

решавања вишка запослених у складу са законом, а одредбом чл. 91. – надлежни органи за одређивање вишка запослених и основни (резултати рада запосленог) и допунски критеријуми за утврђивање вишка запослених.

У конкретном случају, према плану запослених за 2005. годину, код туженог је на нивоу целог предузећа у различитим службама било предвиђено радно место спремачице са укупно три извршиоца. То значи да то радно место није укинато. Тужила је на радном месту спремачице обављала послове у Радној јединици Б. м. у Д., организационој јединици туженог. Основни критеријум за утврђивање вишка запослених (резултати рада), ради спровођења Програма решавања вишка запослених, морао је бити примењен за све запослене на том радном месту, на основу писмено образложене оцене непосредног руководиоца за период 2004/2005 година, што је у конкретном случају изостало. Такође, чињеница да је у спорном периоду ради обављања послова спремачице у Радној јединици Б. м. у Д. тужени ангажовао друга лица на одређено време, упућује на закључак да потреба за обављањем послова тог радног места није престала. Тим пре, што се ради о издвојеном објекту, односно производној јединици, која има и канцеларијски простор, па се ти послови свакако морају обављати. Зато је материјално право правилно примењено када је решење туженог од 08.07.2005. године поништено као незаконито.

Правна последица поништаја незаконите одлуке о отказу уговора о раду је реинтеграција запосленог и накнада штете у висини изгубљене зараде. О тим тужбеним захтевима правилно је одлучено применом чл. 191. Закона о раду.

У ревизији туженог понављају се жалбени наводи, који су били предмет правилне оцене другостепеног суда и у делу побија утврђено чињенично стање што, према чл. 398. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

То су разлози што је Врховни касациони суд, на основу чл. 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија,
Предраг Трифуновић, с.р.**